

nyní zabavené pohledávky, jest uložena u spořitelny a snad činí fond, z něhož poddlužník svůj dluh má neb může zaplatiti povinné pozůstalosti jako své věřitelce, pokud se tkne vymáhajícímu věřiteli, jemuž byla k vybrání přikázána. Zákon zajišťuje nárok vymáhajícího věřitele, jenž zabavil pohledávku dlužníka v poměru k poddlužníkovi jen potud, že tomuto zakazuje, by dlužníkovi neplatil, nikoli i potud, že mu v zájmu vymáhaného nároku zabraňuje v jakémkoli nakládání s jeho jměním. K takovému dalšímu zakazu může po případě dojíti, kdyby poddlužník svůj dluh, jenž byl věřiteli přikázán k vybrání neb místo zaplacení, tomuto nezaplatil a věřitel by byl nucen místo povinného proti poddlužníkovi zahájit exekuci. Ta by ovšem mohla směřovati k jeho pohledávce proti spořitelně a pak by po případě podle povahy této pohledávky (srovnej však § 296 ex. ř.) mohlo dojíti k řečené záповědi nyní napadené. Výrok o nákladech na dovolací rekurs jest opřen o §§ 78 a 294 čtvrtý odstavec ex. ř. a §§ 41, 50 cřs. Propůjčením stížnosti v § 294 čtvrtý odstavec ex. ř. jest poddlužníkovi přiznáno postavení strany v exekučním řízení a přísluší mu tudíž i nárok na náhradu nákladů na úspěšnou stížnost.

Čís. 9284.

Podstatným znakem trestného činu podle § 286 bod d) voj. tr. zák. jest i okolnost, že byla způsobena ztráta nebo nepotřebnost předmětu, určeného k odvrácení zahraničního nebo vnitřního nebezpečí. Civilní soud jest vázán i v tomto směru zjištěním odsuzujícího rozsudku vojenského trestního soudu.

(Rozh. ze dne 18. října 1929, R I 773/29.)

Československý erár domáhal se na Josefu Č-ovi náhrady škody, ježto v době, kdy byl vojínem, nechal státi soumary bez dozoru, čímž se stalo, že jeden soumar přerazil druhému nohu, takže tento musel býti poražen. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by po případném dalším jednání znovu o odvolání rozhodl.

D ů v o d y:

Jde o žalobu podle § 3 zákona ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák., kterou se uplatňuje náhrada škody způsobené trestním činem. Brigádní soud uznal rozsudkem ze dne 16. května 1928 žalovaného vinným přechinem nešetření služebních předpisů podle § 286 lit. d) voj. tr. zák., ježto dne 1. prosince 1927, převzav spolu s vojínem R-em u evidence koní v L. soumary Chunchuze a Chaltaie k dopravě do M., zašel v Š. do hostince, nechav koně bez dozoru státi před hostincem, čímž se stalo, že Chaltai, odvázáv se, přiblížil se k soumaru Chunchuzovi a, kopnuv

jej, přerazil mu pravou přední nohu, takže musil býti soumar Chunchuz poražen, že tedy zavinil zanedbáním povinného dozoru na soumary, které byly mu k dozoru svěřeny, vážné zranění a odporažení jednoho soumara. Odvolací soud správně uvádí, že civilní soudy jsou podle § 268 c. ř. s. vázány odsuzujícími rozsudky vojenských soudů, ale mylí se, pravě, že podstata trestného činu vyčerpána jest zjištěním, že žalovaný nechal koně bez dozoru, a že další rozsudeční výrok »čímž se stalo atd.« nesouvisí již s podstatou trestného činu, pročez prý není civilní soud vázán touto částí rozsudečného výroku. O nešetření služebních předpisů jedná vojenský trestní zákon v desáté hlavě II. dílu (§§ 271—292), v níž jsou shrnuty rozličné skutkové podstaty. Zejména sem patří delikty uvedené v § 286, jichž podstata záleží v tom, že nešetřením služebních předpisů byla způsobena ztráta věcí určených k odvrácení zahraničního nebo vnitřního nebezpečí nebo jich nezpůsobilost k potřebě. Podstata deliktu speciálně v bodě d) § 286 uvedeného záleží v tom, že k oněm pro zdatnost branné moci škodlivým následkům dojde tím, že vojenská osoba, která k tomu byla zvlášť určena, opomene předměty tam blíže uvedené, zejména služební koně a soumary, dobře udržovati a uchovávat. Podstatným znakem deliktu podle § 286 bod d) jest tedy i okolnost, že byla způsobena ztráta nebo nepotřebnost některého z uvedených předmětů. Proto patří zjištění, které jest obsaženo v části rozsudečného výroku počínající slovy »čímž se stalo atd.«, ke skutkové povaze deliktu, jímž byl žalovaný uznán vinným. V důsledku toho jest civilní soud podle § 268 cřs. tímto zjištěním vázán i potud, pokud se v trestním rozsudku zjišťuje příčinná souvislost mezi trestným činem žalovaného a škodou. Ručí tudíž žalovaný podle § 1295 obč. zák. za škodu ze zranění soumara Chunchuze. Z řečeného jest patrno, že nelze se civilnímu soudu dále obíratí otázkou, zda jest tu příčinná souvislost mezi trestným činem žalovaného a škodou. V řízení před prvou stolicí hájil se žalovaný jen tím, že mu nebylo dáno poučení, jak má s koňmi zacházeti, přes to, že poprvé koně vedl, a přes to, že před tím nebyl nikdy u koní zaměstnán. Tato námitka, již žalovaný uplatňoval spoluvinu orgánů žalujícího státu, není již proto opodstatněna, poněvadž škoda nevznikla tím, že s koňmi nesprávně zacházel, nýbrž tím, že je nechal bez dozoru, ač již při obyčejných schopnostech musil věděti, že to činiti nesmí, tak že není příčinné souvislosti mezi tvrzeným opomenutím řádného poučení a škodou. Ani výši škody netřeba zjišťovati, an žalovaný v prvé stolicí nenařadil přemrštěnost požadované částky, omeziv se na doznání, že zanechal soumary bez dozoru, a na zmíněnou námitku. Není proto třeba, by jednání bylo doplňováno podle pokynů odvolacího soudu, i bylo proto k rekursu žalující strany rozhodnuto tak, jak se stalo.

Čís. 9285.

Zaslal-li prodatel zboží na několikráte a teprve při poslední zásilce zaslal účet, nebylo založeno sudiště podle § 88, druhý odstavec, j. n.